

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 10 maj 2017*

”Begäran om förhandsavgörande — Tjänsteman i Europeiska unionen — Tjänsteföreskrifterna — Obligatorisk anslutning till EU-institutionernas system för social trygghet — Inkomst av fast egendom i en medlemsstat — Skyldighet att betala en allmän social avgift, en särskild socialavgift samt tilläggsavgifter till sistnämnda avgift enligt en medlemsstats nationella rätt — Bidrag till finansieringen av den sociala tryggheten i denna medlemsstat”

I mål C-690/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour administrative d’appel de Douai (Frankrike) genom beslut av den 14 december 2015, som inkom till domstolen den 21 december 2015, i målet

Wenceslas de Lobkowicz

mot

Ministère des Finances et des Comptes publics,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden A. Tizzano, avdelningsordförandena R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, M. Berger och A. Prechal samt domarna C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, E. Jarašiūnas, C.G. Fernlund och F. Biltgen (referent),

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: handläggaren V. Giacobbo-Peyronnel,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 18 oktober 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Wenceslas de Lobkowicz, genom G. Hannotin, avocat,
- Frankrikes regering, genom G. de Bergues, D. Colas, R. Coesme och D. Segoin, samtliga i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom D. Martin och G. Gattinara, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: franska.

och efter att den 6 december 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,
följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av unionsrätten i syfte att fastställa huruvida det finns en princip som innebär att endast en lagstiftning är tillämplig, såsom den princip som kommer till uttryck i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i dess uppdaterade lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 (EGT L 28, 1997, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 307/1999 av den 8 februari 1999 (EUT L 38, 1999, s. 1) (nedan kallad förordning nr 1408/71), och därefter i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 2004, s. 1 och rättelse i EUT L 200, 2004, s. 1), såsom den tolkats av domstolen i domen av den 26 februari 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Wenceslas de Lobkowicz, som är pensionerad tjänsteman vid Europeiska kommissionen, och Ministère des Finances et des Comptes publics (Frankrike) (det franska finansministeriet) rörande den förstnämndas skyldighet att för åren 2008–2011 betala olika sociala avgifter på inkomst av fast egendom i Frankrike.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 Artikel 12 i protokoll nr 7 om Europeiska unionens immunitet och privilegier (EUT C 83, 2010, s. 266) (nedan kallat protokollet), har följande lydelse:

”Unionens tjänstemän och övriga anställda ska vara skyldiga att betala skatt till unionen på de löner och arvoden de får av unionen enligt de villkor och det förfarande som Europaparlamentet och rådet har fastställt genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört de berörda institutionerna.

De ska vara befriade från nationella skatter på de löner och arvoden de får av unionen.”

- 4 I artikel 13 i protokollet anges följande:

”Unionens tjänstemän och övriga anställda som enbart på grund av sin tjänsteutövning i unionen bosätter sig inom territoriet för en annan medlemsstat än den i vilken de vid tiden för sitt tjänstetillträde vid unionen var skatterättsligt bosatta, ska – vad avser inkomst- och förmögenhetsbeskattning samt arvsskatt och tillämpningen av avtal om undvikande av dubbelbeskattning som ingåtts mellan unionens medlemsstater – i båda länderna behandlas som om de fortfarande var bosatta på sin tidigare bostadsort ...

...”

- 5 I artikel 14 i nämnda protokoll föreskrivs följande:

”Europaparlamentet och rådet ska, genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört de berörda institutionerna, fastställa systemet för social trygghet för unionens tjänstemän och övriga anställda.”

- 6 Tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna) och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen infördes genom rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 1968, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 39), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG, Euratom) nr 1324/2008 av den 18 december 2008 (EUT L 345, 2008, s. 17).
- 7 I artikel 72 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs följande:
- ”1. En tjänsteman ... är försäkrade mot sjukdom upp till 80 procent av de faktiska kostnaderna om inte annat följer av de regler som upprättats i samförstånd mellan [unionens] institutioner efter samråd med Kommittén för tjänsteföreskrifter.
- ...
- En tredjedel av avgiften för denna försäkring skall betalas av tjänstemannen, dock utan att det belopp som han skall betala överskrider 2 procent av hans grundlön.
- ...”
- 8 Artikel 73 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:
- ”1. En tjänsteman är från den dag han tillträder tjänsten försäkrad mot yrkessjukdomar och olycksfall enligt de regler som fastställts genom överenskommelse mellan [unionens] institutioner efter yttrande från kommittén för tjänsteföreskrifterna. Han skall bidra till kostnadstäckningen för risker utanför tjänsten med upp till 0,1 procent av sin grundlön.
- ...”
- 9 Artikel 83 i tjänsteföreskrifterna har följande lydelse:
- ”1. De förmåner som betalas ut inom ramen för detta pensionssystem skall belasta [unionens] budget. Medlemsstaterna skall gemensamt garantera utbetalningen av dessa förmåner enligt den fördelningsnyckel som fastställs för finansieringen av sådana utgifter.
- ...
2. Tjänstemännen skall bidra med en tredjedel till finansieringen av detta pensionssystem. Avgiften skall vara 10,9 procent av tjänstemannens grundlön utan hänsyn till de korrigeringskoefficienter som anges i artikel 64. Avgiften skall varje månad dras av från den anställdes lön ...
- ...”
- 10 Storleken på den avgift som föreskrivs i nämnda artikel 83.2 justeras årligen. Den 1 juli åren 2009–2011, vilka är de år som är aktuella i det nationella målet, fastställdes den sålunda till 11,3 procent, 11,6 procent respektive 11 procent.
- 11 Enligt artikel 2.1 i förordning nr 1408/71 ska denna förordning ”gälla anställda, egenföretagare och studerande som omfattas eller har omfattats av lagstiftningen i en eller flera medlemsstater och som är medborgare i en medlemsstat eller är statslösa eller flyktingar bosatta inom en medlemsstats territorium samt deras familjemedlemmar och efterlevande”.

- 12 I artikel 13.1 i nämnda förordning föreskrivs att ”personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning”.
- 13 Förordning nr 1408/71 upphävdes den 1 maj 2010. Från detta datum är förordning nr 883/2004 tillämplig. Lydelsen av artiklarna 2.1 och 13.1 i förordning nr 1408/71 är emellertid i sak identisk med lydelsen av artikel 2.1 respektive artikel 11.1 i förordning nr 883/2004.

Fransk rätt

- 14 Enligt artikel L. 136–6 i Code de la sécurité sociale (lagen om social trygghet), i den version som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, ska fysiska personer som har skatterättsligt hemvist i Frankrike, i den mening som avses i artikel 4B i Code général des impôts (allmänna skattelagen), enligt artikel 1600–0 C i samma lag, vilken ingår bland bestämmelserna i denna lag om ”allmän social avgift som uttas till förmån för Caisse nationale des allocations familiales (Nationella kassan för familjebidrag), Fonds de solidarité vieillesse (Solidaritetsfonden för äldre) och Régimes obligatoires d’assurance maladie (de obligatoriska sjukförsäkringssystemen)” (Contribution sociale généralisée, nedan kallad CSG), betala en avgift på inkomst av kapital, vilken tas ut på det nettobelopp som används för beräkning av skatten på inkomst, däribland inkomst av fast egendom.
- 15 Enligt artikel 1600–0 F bis i allmänna skattelagen, i den version som är tillämplig på omständigheterna i det nationella målet, ska sådana personer dessutom, enligt artikel L. 245–14 i lagen om social trygghet, betala en social avgift vilken, enligt artikel L. 245–16 i den lag om social trygghet som var tillämplig de aktuella åren, hade fastställts till 2 procent av dessa inkomster. Av Code de l’action sociale et des familles (lagen om sociala åtgärder och familjer) följer dessutom att en tilläggsavgift på 0,3 procent (artikel L. 14–10–4) och en tilläggsavgift på 1,1 procent (artikel L. 262–24) också ska betalas på dessa inkomster.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 16 Wenceslas de Lobkowicz, som är fransk medborgare, var tjänsteman vid kommissionen från år 1979 till dess att han gick i pension den 1 januari 2016. I denna egenskap är han ansluten till unionsinstitutionernas system för social trygghet.
- 17 I enlighet med artikel 13 i protokollet har Wenceslas de Lobkowicz skatterättsligt hemvist i Frankrike. Wenceslas de Lobkowicz uppbär inkomst av fast egendom i denna medlemsstat. På nämnda inkomst uttogs åren 2008–2011 CSG, avgiften för återbetalning av den sociala skulden (contribution pour le remboursement de la dette sociale) (nedan kallad CRDS), den sociala avgiften på 2 procent och tilläggsavgifter på 0,3 procent respektive 1,1 procent.
- 18 Efter det att Wenceslas de Lobkowicz hade fått avslag på sin ansökan hos skatteförvaltningen om att befrias från skyldigheten att betala de ovannämnda avgifterna väckte han talan vid Tribunal administratif de Rouen (Förvaltningsdomstolen i Rouen, Frankrike).
- 19 Genom dom av den 13 december 2013 slog nämnda domstol fast att det saknades skäl att döma i saken vad gäller de skattelättnader som hade beviljats under förfarandets gång, vilka avsåg samtliga belopp som rörde CRDS vilka Wenceslas de Lobkowicz hade varit skyldig att betala för de omtvistade åren, och ogillade övriga yrkanden.
- 20 Wenceslas de Lobkowicz överklagade domen till Cour administrative d’appel de Douai (Förvaltningsöverdomstolen i Douai, Frankrike). Han yrkade i första hand att denna domstol skulle fastställa att han inte var skyldig att betala de resterande sociala avgifterna.

- 21 Den hänskjutande domstolen har inledningsvis framhållit att de aktuella avgifterna utgör skatt enligt nationell rätt. Den omständigheten att varken Wenceslas de Lobkowicz eller hans familjemedlemmar erhåller någon direkt motprestation som är knuten till dessa avgifter saknar följaktligen betydelse för om de kan tas ut eller inte, enligt den hänskjutande domstolen
- 22 Nämnda domstol har därefter anfört att det följer av domstolens dom av den 26 februari 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), att sociala avgifter som tas ut på kapitalinkomster och som har ett direkt och relevant samband med vissa grenar av social trygghet som räknas upp i artikel 4 i förordning nr 1408/71, nämligen CSG, den sociala avgiften på 2 procent och tilläggsavgiften på 0,3 procent, omfattas av tillämpningsområdet för denna förordning. Av samma skäl som domstolen anförde i denna dom anser den hänskjutande domstolen att tilläggsavgiften på 1,1 procent också ska anses omfattas av tillämpningsområdet för nämnda förordning.
- 23 Den hänskjutande domstolen har emellertid erinrat om att domstolen redan, i punkt 41 i sin dom av den 3 oktober 2000, Ferlini (C-411/98, EU:C:2000:530), fastställde att tjänstemän i unionen och de familjemedlemmar som är obligatoriskt anslutna till unionsinstitutionernas system för social trygghet inte kan anses vara arbetstagare i den mening som avses i förordning nr 1408/71. De omfattas följaktligen inte av den princip enligt vilken endast en lagstiftning är tillämplig i dessa sammanhang, som föreskrivs i artikel 13 i denna förordning.
- 24 Den hänskjutande domstolen har slutligen preciserat att för det fall tjänstemän i unionen är att betrakta som arbetstagare i den mening som avses i bestämmelserna i artikel 45 FEUF, föreskriver nämnda artikel likväl inte något allmänt kriterium för befogenhetsfördelningen mellan medlemsstaterna och unionsinstitutionerna när det gäller finansieringen av sociala trygghetsförmåner eller icke-avgiftsfinansierade särskilda förmåner, som skulle göra det möjligt att anse, såsom Wenceslas de Lobkowicz hävdade, att hans skyldighet att betala de aktuella avgifterna utgör ”diskriminering” i den mening som avses i nämnda artikel.
- 25 Cour administrative d’appel de Douai är likväl inte övertygad om att skyldigheten för Wenceslas de Lobkowicz att betala de aktuella avgifterna är förenlig med unionsrätten och har därför vilandeförklarat målet och hänskjutit följande tolkningsfråga till domstolen:

”Finns det någon princip i unionsrätten som utgör hinder för att en tjänsteman vid Europeiska kommissionen påförs en allmän social avgift, en särskild social avgift samt tilläggsavgifter till sistnämnda avgift, på 0,3 procent respektive 1,1 procent, för de inkomster från fast egendom som tjänstemannen uppbär i en medlemsstat i Europeiska unionen?”

Prövning av tolkningsfrågan

Huruvida tolkningsfrågan kan tas upp till sakprövning

- 26 Den franska regeringen har i första hand gjort gällande att begäran om förhandsavgörande inte kan tas upp till sakprövning på den grunden att den inte förser domstolen med de faktiska omständigheter som är nödvändiga för att den ska kunna ge ett användbart svar på den ställda frågan. Den hänskjutande domstolen har nämligen ställt en fråga som avser artikel 45 FEUF utan att precisera sökandens nationalitet eller ange huruvida denne har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet för att bedriva yrkesverksamhet.
- 27 Det ska i detta avseende erinras om att en begäran från en nationell domstol bara kan avvisas då det är uppenbart att den begärda tolkningen av unionsrätten inte har något samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet eller då frågorna är hypotetiska eller EU-domstolen inte har tillgång till sådana uppgifter om de faktiska eller rättsliga omständigheterna

som är nödvändiga för att kunna ge ett användbart svar på de frågor som ställts till den (se, bland annat, dom av den 22 juni 2010, Melki och Abdeli, C-188/10 och C-189/10, EU:C:2010:363, punkt 27 och där angiven rättspraxis, och dom av den 18 april 2013, Mulders, C-548/11, EU:C:2013:249, punkt 27).

- 28 Såsom anges i artikel 94 i domstolens rättegångsregler krävs det att den nationella domstolen klargör den faktiska och rättsliga bakgrunden till de frågor som ställs, eller att den åtminstone förklarar de faktiska omständigheter som ligger till grund för dessa frågor, eftersom det är nödvändigt att komma fram till en tolkning av unionsrätten som är användbar för den nationella domstolen (dom av den 11 mars 2010, Attanasio Group, C-384/08, EU:C:2010:133, punkt 32, och dom av den 5 december 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, punkt 17).
- 29 I förevarande fall ska det noteras att den fråga som ställts av den hänskjutande domstolen utan tvekan avser tolkningen av unionsrätten. Det ska i detta avseende understrykas att i motsats till vad den franska regeringen har gjort gällande avser denna fråga inte uttryckligen artikel 45 FEUF, utan hänvisar allmänt till förekomsten av en ”unionsrättslig princip” vilken utgör hinder för att en tjänsteman i unionen åläggs att betala sådana sociala avgifter som är aktuella i det nationella målet på inkomster av fast egendom i den medlemsstat där tjänstemannen har sin skattemässiga hemvist.
- 30 Dessutom innehåller beslutet om hänskjutande en redogörelse för saken i målet, såsom framgår av punkterna 17–20 ovan i vilka den hänskjutande domstolens konstateranden återges. Nämnda domstol har också erinrat om innehållet i de tillämpliga nationella bestämmelserna och förklarat varför den är osäker på hur unionsrätten ska tolkas, med hänvisning till domstolens rättspraxis på området, och i synnerhet domen av den 26 februari 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123).
- 31 Beslutet om hänskjutande innehåller följaktligen de uppgifter om de faktiska och rättsliga omständigheterna som är nödvändiga för att domstolen ska kunna ge ett användbart svar till den hänskjutande domstolen.
- 32 Under dessa omständigheter kan begäran om förhandsavgörande tas upp till sakprövning.

Prövning i sak

- 33 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida principen enligt vilken endast en lagstiftning är tillämplig på området för social trygghet, såsom den kommer till uttryck i förordning nr 1408/71, och därefter i förordning nr 883/2004, och har preciserats i domen av den 26 februari 2015, de Ruyter (C-623/13, EU:C:2015:123), ska tolkas så, att den utgör hinder för sådan nationell lagstiftning som är i fråga i det nationella målet vilken föreskriver att sociala avgifter som ska finansiera en medlemsstats system för social trygghet tas ut på inkomst av fast egendom som en tjänsteman i unionen uppstår i denna medlemsstat där tjänstemannen har sin skattemässiga hemvist.
- 34 Det ska för det första erinras om att även om medlemsstaterna bibehåller sin behörighet att utforma sina sociala trygghetssystem, måste de likafullt iaktta unionsrätten vid utövandet av denna behörighet (dom av den 1 april 2008, Gouvernement de la Communauté française och gouvernement wallon, C-212/06, EU:C:2008:178, punkt 43, dom av den 21 januari 2016, kommissionen/Cypern, C-515/14, EU:C:2016:30, punkt 38, och dom av den 6 oktober 2016, Adrien m.fl., C-466/15, EU:C:2016:749, punkt 22).
- 35 För det andra kan en tjänsteman i unionen, i egenskap av medborgare i en medlemsstat som arbetar i en annan medlemsstat än sin ursprungsstat, betraktas som migrerande arbetstagare i den mening som avses artikel 45 FEUF. Det är likväldigt så att, i den mån som tjänstemän i unionen inte omfattas av sådan nationell lagstiftning på området för social trygghet som avses i artikel 2.1 i förordning nr 1408/71 och

i motsvarande bestämmelse i förordning nr 883/2004, vilken definierar den personkrets som omfattas av nämnda förordningar, dessa tjänstemän inte kan betecknas "arbetstagare" i den mening som avses i dessa förordningar och de omfattas inte heller, i detta sammanhang, av artikel 48 FEUF, i vilken rådet åläggs att införa ett system som gör det möjligt för arbetstagare att övervinna de svårigheter som kan uppkomma på grund av nationella regler om social trygghet. Rådet fullgjorde denna skyldighet genom att anta förordning nr 1408/71, och därefter förordning nr 883/2004 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2000, Ferlini, C-411/98, EU:C:2000:530, punkterna 41 och 42, och dom av den 16 december 2004, My, C-293/03, EU:C:2004:821, punkterna 34–37).

- 36 Tjänstemännen i unionen omfattas nämligen av unionsinstitutionernas system för social trygghet, vilken enligt artikel 14 i protokollet, fastställs av Europaparlamentet och rådet, genom förordningar i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet och efter att ha hört de berörda institutionerna.
- 37 Detta system för social trygghet inrättades genom tjänsteföreskrifterna vilka, i avdelning V, som har rubriken "Tjänstemännens löneförmåner och sociala förmåner", och i synnerhet i kapitlen 2 och 3 i denna avdelning, vilka rör socialförsäkring och pensioner, anger vilka regler som ska tillämpas på tjänstemän i unionen.
- 38 Med anledning av att unionstjänstemännen har ett anställningsförhållande med unionen omfattas deras rättsliga ställning, vad avser deras skyldigheter på området social trygghet, följaktligen av tillämpningsområdet för unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juli 1983, Forcheri, 152/82, EU:C:1983:205, punkt 9).
- 39 Skyldigheten för medlemsstaterna att iakttä unionsrätten vid utövandet av den behörighet som de har att utforma sina sociala trygghetssystem, vilken det erinras om i punkt 34 ovan, omfattar således även bestämmelserna som reglerar det anställningsförhållande som en tjänsteman i unionen har till denna, det vill säga bestämmelserna i protokollet härom och bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna.
- 40 För det första har protokollet, såsom generaladvokaten angett i punkt 72 i förslaget till avgörande, samma rättsliga värde som fördragen [yttrande 2/13 (unionens anslutning till Europakonventionen), av den 18 december 2014, EU:C:2014:2454, punkt 161].
- 41 I analogi med artikel 12 i protokollet, vilken med avseende på tjänstemän i unionen föreskriver enhetlig beskattning av löner och arvoden som de får av unionen, och i enlighet härmed anger att dessa belopp ska vara befriade från nationella skatter, ska artikel 14 i protokollet, då det anges häri att unionens institutioner ska fastställa systemet för social trygghet för unionens tjänstemän, tolkas så, att den fråntar medlemsstaterna deras behörighet att besluta om obligatorisk anslutning av unionens tjänstemän till ett nationellt system för social trygghet och en skyldighet för dessa tjänstemän att bidra till finansieringen av ett sådant system.
- 42 För det andra uppvisar tjänsteföreskrifterna, vilka infördes genom förordning nr 259/68, alla de kännetecken som anges i artikel 288 FEUF, enligt vilken en förordning har allmän giltighet, är i alla delar bindande och direkt tillämplig i varje medlemsstat. Av detta följer att även medlemsstaterna måste respektera tjänsteföreskrifterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 oktober 1981, kommissionen/Belgien, 137/80, EU:C:1981:237, punkterna 7 och 8, dom av den 7 maj 1987, kommissionen/Belgien, 186/85, EU:C:1987:208, punkt 21, dom av den 4 december 2003, Kristiansen, C-92/02, EU:C:2003:652, punkt 32, samt dom av den 4 februari 2015, Melchior, C-647/13, EU:C:2015:54, punkt 22).
- 43 I detta sammanhang ska det noteras att det följer av artikel 72.1 fjärde stycket i tjänsteföreskrifterna att en del av avgiften för sjukförsäkringen skall betalas av tjänstemannen, dock utan att det belopp som han skall betala får överskrida 2 procent av hans grundlön. I artikel 73.1 i tjänsteföreskrifterna föreskrivs att en tjänsteman, från den dag han tillträder tjänsten, är försäkrad mot yrkessjukdomar och olycksfall och att han skall bidra till kostnadstäckningen för risker utanför tjänsten med upp

till 0,1 procent av sin grundlön. Det följer även av artikel 83.2 i tjänsteföreskrifterna att tjänstemännen skall bidra med en tredjedel till finansieringen av pensionssystemet. Avgiften skall utgöra en viss procentsats av tjänstemannens grundlön.

- 44 Av det ovan anförda följer att unionen ensam är behörig att fastställa de regler som är tillämpliga på tjänstemännen i unionen med avseende på deras skyldigheter på området social trygghet, och att medlemsstaterna saknar behörighet i detta avseende.
- 45 Såsom generaladvokaten har anført i punkt 76 i sitt förslag till avgörande har artikel 14 i protokollet och tjänsteföreskrifternas bestämmelser om social trygghet en funktion för unionstjänstemännens del som är analog med den funktion som artikel 13 i förordning nr 1408/71 och artikel 11 i förordning nr 883/2004 har, vilken består i ett förbud mot att ålägga unionens tjänstemän en skyldighet att bidra till finansieringen av sådana system.
- 46 Sådan nationell lagstiftning som den som är i fråga i det nationella målet, vilken belastar en unionstjänstemans inkomster med sociala avgifter som ska finansiera den berörda medlemsstatens sociala trygghetssystem, är följaktligen inte förenlig med den exklusiva behörighet som unionen ges i såväl artikel 14 i protokollet som i de tillämpliga bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna, och i synnerhet inte med bestämmelserna i vilka unionstjänstemännens obligatoriska avgifter till ett system för social trygghet fastställs.
- 47 Sådan lagstiftning kan dessutom leda till att olika tjänstemän i unionen behandlas olika och kan därmed avskräcka från utövande av yrkesverksamhet inom en unionsinstitution, eftersom vissa tjänstemän skulle vara skyldiga att bidra inte bara till systemet för social trygghet för unionens tjänstemän, utan även till ett nationellt system för social trygghet.
- 48 Analysen ovan påverkas inte av uppgifterna från den franska regeringen om att de sociala avgifter som är i fråga i det nationella målet utgör ”skatt” vilken inte belastar inkomst på arbete, utan tas ut på inkomst av fast egendom, samt inte ger upphov till någon direkt motprestation eller fördel i fråga om sociala trygghetsförmåner. Såsom framgår av de uppgifter som har lämnats av den hänskjutande domstolen har dessa avgifter nämligen specifikt och direkt avsatts för finansiering av grenar av systemet för social trygghet i Frankrike. En unionstjänsteman som Wenceslas de Lobkowicz kan följaktligen inte åläggas en skyldighet att betala dessa eftersom hans ekonomiska skyldigheter på området social trygghet exklusivt regleras i protokollet och i tjänsteföreskrifterna och av denna anledning inte omfattas av medlemsstaternas behörighet (se, analogt, vad avser förordning nr 1408/71, dom av den 26 februari 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, punkterna 23, 26, 28 och 29).
- 49 Med hänsyn till vad som anförts ovan ska den ställda frågan besvaras enligt följande. Artikel 14 i protokollet och bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna om systemet för social trygghet för unionens tjänstemän ska tolkas så, att de utgör hinder för sådan nationell lagstiftning som är i fråga i det nationella målet, vilken föreskriver att sociala avgifter som ska finansiera en medlemsstats system för social trygghet tas ut på inkomst av fast egendom som en tjänsteman i unionen uppbär i denna medlemsstat, där tjänstemannen har sin skattemässiga hemvist.

Rättegångskostnader

- 50 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Artikel 14 i protokoll (nr 7) om Europeiska unionens immunitet och privilegier, som fogats till EU-, EUF- och Euratomfördragen, samt bestämmelserna i tjänsteföreskrifterna om systemet för social trygghet för Europeiska unionens tjänstemän ska tolkas så, att de utgör hinder för sådan nationell lagstiftning som är i fråga i det nationella målet, vilken föreskriver att sociala avgifter som ska finansiera en medlemsstats system för social trygghet tas ut på inkomst av fast egendom som en tjänsteman i Europeiska unionen uppbär i denna medlemsstat, där tjänstemannen har sin skattemässiga hemvist.

Lenaerts	Tizzano	Silva de Lapuerta
Ilešič	Bay Larsen	Berger
Prechal	Regan	Rosas
Toader	Safjan	Šváby
Jarašiūnas	Fernlund	Biltgen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 10 maj 2017.

Justitiesekreterare
A. Calot Escobar

Ordförande
K. Lenaerts